

Arrest

nr. 293 305 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 juni 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 juni 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 26 januari 2023.

1.3. Op 9 maart 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 maart 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1993 in San Cristobal, waar u heel uw leven heeft gewoond. U woonde in Venezuela in hetzelfde huis als uw zus en haar echtgenoot. Uw ouders zijn overleden.

Sinds 2014 nam u deel aan protesten tegen de regering en tegen de inperking van de vrijheden in Venezuela. Op 1 mei 2019 werd u tijdens een protest door een politieagent geslagen met de achterkant van een vuurwapen waardoor u een tand verloor. De politieagent wilde u meenemen, maar de andere manifestanten konden u van hem bevrijden en wegtrekken zodat u niet gearresteerd werd. Sinds dit incident dacht u eraan om Venezuela definitief te verlaten. U had echter onvoldoende financiële middelen hiertoe en moest eerst uw tand laten herstellen.

In februari 2022 kwam de politie naar de wijk waar u met uw zus en haar echtgenoot woonde. De politieagenten waren op zoek naar u en toonden aan de bewaker van de wijk een foto van u. De bewaker kende u wel, maar deed tegenover de agenten alsof hij u niet kende. De bewaker liet u vervolgens weten wat er was gebeurd. Enkele weken tot een maand nadien kwamen er colectivo's naar de wijk om opnieuw aan de bewaker te informeren naar u. Ditmaal was het de andere van de twee bewakers die hen te woord stond. Aangezien hij u niet kende kon hij de colectivo's niet verder helpen. In maart 2022 kocht u de vliegtickets om Venezuela te verlaten en naar Europa te vliegen. Eén maand voor uw definitief vertrek uit Venezuela kwam de politie nogmaals langs om u te zoeken. Ze vroegen naar u aan twee van uw burens die met elkaar aan het spreken waren, maar ze gaven de politie geen info over u. In mei 2022 reisde u voor één dag over en weer naar Colombia om er gevaccineerd te worden tegen covid. Op 7 juni 2022 verliet u Venezuela en reisde per auto naar Colombia vanwaar u de volgende dag het vliegtuig nam naar Spanje. U arriveerde op 9 juni 2022 in België en diende op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer door de Venezolaanse autoriteiten opgepakt en vermoord te worden.

Na uw vertrek kwam de politie bij de bewakers aan uw wijk nog drie keer naar u informeren. Dit gebeurde in de maanden juni, juli en augustus.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel geboortecertificaat en originele documenten inzake uw (zoektocht naar) werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer door de Venezolaanse autoriteiten opgepakt en vermoord te worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/01/2023, hierna CGVS, p.9). U heeft uw beweerdte problemen met de Venezolaanse autoriteiten echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst moet uw houding tegen het licht worden gehouden. Enerzijds stelt u dat u sinds 2019 eraan dacht om Venezuela definitief te verlaten door hetgeen u als protesteerder meemaakte (CGVS p.5). U ontsnapte toen aan een arrestatie door de politie en waarschijnlijk aan veel erger (CGVS p.8). Arrestanten werden immers gefolterd en/of gedood, iets wat u destijds ook als wist (CGVS p.8). Indien u voldoende geld had kunnen verzamelen in 2019 zou u toen het land al hebben verlaten (CGVS p.13). In respectievelijk februari, maart en mei 2022 kwamen de politie en de colectivo's driemaal aan uw wijk om naar u te informeren met uw foto (CGVS p.8-11). In maart 2022 had u eindelijk de tickets gekocht om Venezuela definitief te verlaten uit vrees voor vervolging door de autoriteiten die actief naar u op zoek

waren (CGVS p.7-11,13). U had dan pas genoeg geld om deze tickets zelf te kopen, zo zegt u (CGVS p.13). Rekening houdend met het voorgaande kan het CGVS niet inzien dat u in mei 2022 naar Colombia trok om vervolgens opnieuw naar uw huis in San Cristobal weer te keren tot aan uw definitief vertrek op 7 juni 2022 (CGVS p.4-6,13). Uw argumentatie dat u in Colombia geen plek had om te verblijven en onder te duiken, en dat u slechts kortstondig naar Colombia ging, kan geen verschooning bieden. Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreest kan toch verwacht worden dat u ernaar handelt en elke kans aangrijpt waar u schijnbaar al zo lang op wachtte. Uw over en weer gereis naar Colombia in mei 2022 is een eerste indicatie die het geloof in uw aangemeten vrees ondergraaft.

Op een ander punt valt uw houding eveneens op. Nadat u voor het eerst te weten kwam dat de politie actief naar u op zoek waren doordat ze uw foto aan de bewaker van uw wijk hadden getoond anticipeerde u op verdere problemen met de autoriteiten door uzelf thuis op te sluiten, contact met vreemden te vermijden, delen van uw activiteiten op uw sociale media te verwijderen en enkel nog te gaan werken (CGVS p.12). Ondanks het feit dat de politie en de colectivo's u sinds februari 2022 verschillende keren actief kwamen opzoeken aan uw wijk verbleef u tot aan uw vertrek op 7 juni 2022 in het huis van uw zus (CGVS p.4,13). Ofschoon u beweert dat in de wijk iedereen erg aan elkaar hangt, de hele wijk gekant is tegen de regering en niemand iemand zou verraden die daar zijn hele leven woont, kon u onmogelijk bepalen of iemand u nooit zou verklikken bij de autoriteiten (CGVS p.13). Dat u bijvoorbeeld met de twee bewakers van de wijk, die door de politie en colectivo's werden benaderd met uw foto, geen bijzondere band had, blijkt uit de vaststelling dat u de ene zijn naam niet meer weet, de andere bewaker niet goed kende en ook niet veel vertrouwen in hem had (CGVS p.10-11). Derhalve is het niet aannemelijk dat u nog vier maanden op dergelijke wijze in het huis van uw zus verbleef wetende dat u op elk moment door iemand verklikt kon worden. Uw blijvend vertrouwen en geloof in anderen op dit vlak is evenmin geloofwaardig (CGVS p.11). Uw stelling dat u nergens anders heen kon dan bij uw zus staat niet in verhouding met de door u aangehaalde elementen en vrees (CGVS p.13).

Hierbij aansluitend is de houding van uw vervolgers, zijnde de Venezolaanse autoriteiten en colectivo's, eveneens opmerkelijk. Ze kwamen tot wel zes keer naar uw wijk maar telkens zonder resultaat en zonder bijvoorbeeld eens naar uw werk te gaan of op de deur van het huis van uw zus te kloppen (CGVS p.9,11,13-14). Deze manier van werken is eigenaardig daar ze hun doel, namelijk u vinden, zo hypothekeren en nog steeds niet hebben kunnen volbrengen. Het is in die zin niet aannemelijk dat uw vervolgers niet eenvoudigweg eens naar uw woning toekwamen, zouden wachten tot u uw huis verliet om bijvoorbeeld te gaan werken, of op zijn minst een bezoek brachten aan uw werk. Zo zouden ze u immers direct kunnen vatten, in plaats van (herhaaldelijk) een beroep te moeten doen op derden zoals uw burens.

Dat u niet in de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten loopt, blijkt overigens ook uit het feit dat u uw paspoort hebt bekomen op 26 november 2021, maar bovenal dat u tijdens uw definitief vertrek op 7 juni 2022 de grensovergang naar Colombia passeerde met een stempel van de Venezolaanse autoriteiten (SAIME; zie ingediend document nr 1). Uw argumentatie dat de autoriteiten aan de grens niet betrokken zijn bij personenopsporing en geen informatie hieromtrent verkrijgen is niet alleen een blote bewering maar opnieuw niet aannemelijk (CGVS p.12). Er kan immers niet ingezien worden dat, indien de autoriteiten hun doel wilden bereiken, namelijk u opsporen en arresteren, de grensautoriteiten hier niet van op de hoogte zouden geweest zijn. Dit klemmt des te meer met uw bewering dat ze kort na uw vertrek nog drie keer aan uw wijk naar u kwamen zoeken (CGVS p.11). U spreekt uw verweer trouwens tegen daar u zelf aangeeft dat indien u zou terugkeren naar Venezuela u wel degelijk aangehouden zou kunnen worden aan de grens (CGVS p.12).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten en colectivo's.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze hoogstens eerder beperkt waren. U verklaarde dat u tussen 2014 en 1 mei 2019 deelnam aan betogingen maar legt geen enkel (begin van) bewijs neer van deze beweerde deelnames aan protesten in Venezuela waardoor dit niets meer dan blote beweringen zijn. Uw verklaring dat u alle foto's van uw profielen op sociale media hebt verwijderd doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p.7-8,12). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u overigens dat u niet al uw foto's verwijderde toen u gevraagd werd naar bewijs van uw politieke activiteiten hetgeen uw voorgaande verklaring danig ondergraaft (vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 3.5). Hoe dan ook was u nooit lid van een politieke partij of op enige andere manier politiek actief (CGVS p.6-7; CGVSVragenlijst d.d. 23/06/2022). Uw beweerde activiteiten zijn hoe dan ook onvoldoende om te besluiten dat u anno 2023 in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou komen. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geïdoleerd kunnen

worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beweerde deelname aan betogingen niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Zoals eerder aangegeven wordt dit nog versterkt door het feit dat u zonder problemen en op een legale wijze Venezuela kon verlaten (zie ingediend document nr 1), hetgeen de indruk bevestigt dat u niet gevisieerd wordt de Venezolaanse overheidsdiensten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deelname aan betogingen tussen 2014 en 1 mei 2019.

Uit uw voorgehouden vluchtrelaas kan aldus geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-

economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisweg en uw (zoektocht naar) werk in België worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker betwist in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Voort gaat verzoeker in op de desastreuze socio-economische situatie in Venezuela en meent hij dat de overheid uiteraard verantwoordelijk is voor het ontstaan en het laten voortbestaan van deze situatie, *"in de mate dat de overheid als primair doel heeft het leven van haar burgers te vrijwaren en te beschermen"*. Verzoeker meent dan ook dat de overheid wel degelijk verantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen die als gevolg van de socio-economische situatie plaatsvinden.

Aangaande de veiligheidssituatie merkt verzoeker op dat deze niet aanvaardbaar is in zijn land van herkomst, dat burgers op elk ogenblik slachtoffer kunnen worden van willekeurig geweld.

Verzoeker merkt nog op dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht, dat hij volledige en waarachtige verklaringen heeft afgelegd en dat deze nergens in twijfel worden getrokken.

Verzoeker besluit dat hij moet worden erkend als vluchteling, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend en in uiterst ondergeschikte orde dat het dossier moet worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker maakt de door hem aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* niet aannemelijk vermits: (a) verzoekers heen en weer gereis naar Colombia in mei 2022, terwijl hij er reeds in 2019 over nadacht om Venezuela definitief te verlaten door hetgeen hij als protesteerder zou hebben meegemaakt, de door hem aangehaalde vrees ondermijnt, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker nog vier maanden in het huis van zijn zus verbleef wetende dat hij op elk ogenblik door iemand verklikt kon worden, (c) het niet aannemelijk is dat de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* tot zes maal toe naar zijn wijk zouden zijn gekomen en beroep deden op derden zonder resultaat en daarbij niet naar zijn woning toekwamen, op hem zouden wachten tot hij het huis verliet of op zijn minst een bezoek brachten op zijn werk, (d) uit het gegeven dat verzoeker op 26 november 2021 een paspoort heeft bekomen en tijdens zijn definitief vertrek op 7 juni 2022 de grensovergang naar Colombia passeerde met een stempel van de Venezolaanse autoriteiten erop duidt dat hij niet in de aandacht loopt van de Venezolaanse autoriteiten en zijn verweer hiertegen niet kan overtuigen;

(ii) met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn politieke activiteiten in Venezuela dient te worden vastgesteld dat zij hoogstens eerder beperkt waren, dat hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorlegt, hij hoe dan ook nooit lid was van een politieke partij of op enige andere manier politiek actief was behoudens deelnames aan manifestaties en zijn beweerde activiteiten, gelet op de landeninformatie, hoe dan ook onvoldoende zijn om te besluiten dat verzoeker *anno* 2023 in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou komen;

(iii) aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat zijn beweerde deelname aan betogingen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten; te meer daar verzoeker zonder problemen en op legale wijze Venezuela kon verlaten;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijner hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat hij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij zou kunnen lijden aan een autisimestoornis en aldus dient te worden nagegaan welke diagnose er precies kan worden gesteld en/of welke impact dit kan hebben op zijn verklaringen en handelen. Verzoeker wijst er tevens op dat hij zwaar getraumatiseerd is door het politiegeweld bij protesten in 2014 en dat hij graag een psychologisch of medisch attest afwacht om na te gaan welke impact deze gebeurtenissen hebben gehad en vervolgens ook hoe zijn

huidige toestand erdoor kan zijn beïnvloed. Ook merkt hij op dat zijn moeder overleed toen hij nog een kind was en dat zijn vader hem nooit heeft erkend, hetgeen verband houdt met zijn persoonlijke, psychologische problemen volgens hem.

Daargelaten verzoekers niet gestaafde beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen en/of psychologische problemen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker zelf maakte van deze beweerdde problemen bovendien niet de minste melding in de 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ' die werd ingevuld op 23 juni 2022. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt verzoeker immers ontkennend (vraag 1, 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ'). Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige psychische problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstonden bij het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Venezuela te worden opgepakt en vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten en de *colectivos* omwille van zijn deelname aan protesten tegen de regering en tegen de inperking van de vrijheden in Venezuela tussen 2014 en 2019.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Wat betreft verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn deelname aan protesten tegen de regering en tegen de inperking van de vrijheden in Venezuela tussen 2014 en 2019, merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in

oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie, waarbij de onderhandelingen eind november 2022 opnieuw opstartten (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022; COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022).

Uit het EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 50 e.v.; zie ook: COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', alsook p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïmagineerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politiek geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*' alsook p. 59-60).

Uit de landeninformatie (COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022) volgt evenwel dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties van 2017 tot 2019 telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu toont verzoeker evenwel niet aan dat hij omwille van zijn politiek engagement een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* niet aannemelijk maakt vermits: (a) verzoekers heen en weer gereis naar Colombia in mei 2022 de door hem aangehaalde vrees ondermijnt, gezien hij er reeds in 2019 over nadacht om Venezuela definitief te verlaten door hetgeen hij als protesteerder zou hebben meegemaakt, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker nog vier maanden in het huis van zijn zus verbleef wetende dat hij op elk ogenblik door iemand verklikt kon worden, (c) het niet aannemelijk is dat de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* tot zes maal toe naar zijn wijk zouden zijn gekomen en beroep deden op derden zonder resultaat en daarbij niet naar zijn woning toekwamen, op hem zouden wachten tot hij het huis verliet of op zijn minst een bezoek brachten op zijn werk, (d) uit het gegeven dat verzoeker op 26 november 2021 een paspoort heeft bekomen en tijdens zijn definitief vertrek op 7 juni 2022 de grensovergang naar Colombia passeerde met een stempel van de Venezolaanse autoriteiten erop duidt dat hij niet in de aandacht loopt van de Venezolaanse autoriteiten en zijn verweer hiertegen niet kan overtuigen; (ii) met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn politieke activiteiten in Venezuela dient te worden vastgesteld dat zij hoogstens eerder beperkt waren, dat hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorlegt, hij hoe dan ook nooit lid was van een politieke partij of op enige andere manier politiek actief was behoudens deelnames aan manifestaties en zijn beweerde activiteiten, gelet op de landeninformatie, hoe dan ook onvoldoende zijn om te besluiten dat verzoeker *anno* 2023 in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou komen; (iii) aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zijn beweerde deelname aan betogingen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten; te meer daar verzoeker zonder problemen en op legale wijze Venezuela kon verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker, hoewel hij in het verzoekschrift aanvoert bijkomende informatie te trachten te verzamelen voor zijn activiteiten in protestbewegingen, thans nog steeds geen enkel (begin van) bewijs voorlegt met betrekking tot zijn voorgehouden politieke engagement.

Aangaande de vaststelling dat hij nog vier maanden in het huis van zijn zus verbleef, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij nergens naartoe kon en dat het in elk geval het veiligst was om bij zijn zus te wonen. Meer algemeen met betrekking tot de vaststellingen omtrent zijn houding, betoogt verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorts dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke, familiale en sociale aspecten en alle elementen van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en onaannemelijk bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen (zie ook *supra* punt 2.3.4.), hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog hekelt dat de bestreden beslissing in dit verband te algemeen is, gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide, concrete, pertinente motieven die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Verzoeker slaagt er met dit betoog dan ook evenmin in om de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Uit bovenstaande vaststellingen en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België werd vervolgd door (vertegenwoordigers of aanhangers van) het Venezolaanse regime. Daar hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van het Venezolaanse regime kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers hoe dan ook beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker op 26 november 2021 zijn paspoort heeft verkregen, dat hij tijdens zijn definitief vertrek op 7 juni 2022 de grensovergang naar Colombia passeerde met een stempel van de Venezolaanse autoriteiten (administratief dossier, map 'Documenten') en dat hij bijgevolg schijnbaar zonder problemen en op legale wijze Venezuela kon verlaten.

In casu, de individuele omstandigheden van verzoeker samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

2.3.5.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten terecht opgemerkt als volgt:

"Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisweg en uw (zoektocht naar) werk in België worden immers niet betwist."

De Raad treedt deze motivering bij, die door verzoeker op generlei concrete wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift.

2.3.5.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker de door hem aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het

EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."
(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot de blote bewering van verzoeker in het verzoekschrift, niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 30 mei 2022 en EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *colectivos chavistas*, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia (*trochas*) en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus

"Venezuela. Situatieschets", 30 mei 2022, p. 32-41; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 20-21, 76- 94). De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit San Cristobal in de deelstaat Táchira (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vragen 5 en 10). Vervolgens gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2021 samen 979 moorden, 309 verdwijningen en 317 vermeende confrontaties plaats waarbij 439 mensen omkwamen, voornamelijk door toedoen van veiligheidstroepen (COI Focus, p. 33). In Táchira registreerde Fundaredes in 2021 114 moorden, 61 verdwijningen en/of ontvoeringen en 18 gewapende confrontaties (COI Focus, p. 34). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira.

Het geweld in deze staat wordt gekenmerkt door berovingen aan de grens, ontvoeringen, moorden, seksueel geweld en afpersing. Deze laatste kende een sterke toename waarbij de illegale gewapende groeperingen de handelaren en eigenaren van boerderijen, landbouwproducenten, taxichauffeurs, en anderen met een economische activiteit dwingen tot het betalen van belastingen (*vacunas*).

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET